

ham, da den ubekendte nu, idet han gav ham Haanden, fikserede ham med et Blik, der halvt skjultes af hans røde, svulne Øjenlaag, og samtidigt forestillede sig selv med de i uskyldig Tone fremførte Ord:

„Mit Navn er Væver Hansen.“

Emanuel følte selv, at han blev rød, men bevarede dog Aandsnærværelse nok til at gengælde Mandens Hilsen med passende Tilbageholdenhed. Tilsyneladende uforstyrret fortsatte han derefter Samtalen med Anders Jørgen, idet dog hans Holdning og Tone — uvilkaarligt paavirket af Væverens Nærværelse — antog en stadig mere fornem Præsteværdighed, der mindede om Provst Tønnesen.

Imidlertid syntes det, som om Væveren slet ikke havde noget ondt isinde. Han havde anbragt sig henne paa Bænken ved Enden af Bordet og sad der foroverbøjet, med Albuerne paa Knæene og sine store røde Hænder for Munden, som om han alene var kommen herind for at være en andægtig Tilhører sammen med de andre.

Det varede dog ikke længe, før hans Ansigt begyndte at fortrække sig i Smaagrimacer, idet han snart rømmede sig og harkede, snart anstrengte sig for at hoste og samtidigt saae sig smilende omkring fra Alkoven og hen til Vinduet, hvor Hansine — blodrød i Kinderne og med bølgende Barm — dukkede sig ned i sit Sytøj, som om hun ikke vovede at løfte Øjnene.

Emanuels Ansigt havde herunder langsomt mistet al sin Farve; han var ligbleg. Endnu betvang han dog sin Vrede: men da Væveren tilsidst begyndte at mumle bag sine Hænder og gøre halvhøje Bemærkninger til hans Tale, svigtede omsider hans Selvbeherskelse ham. Med en Blanding af ungdommelig Hidsighed og præstelig Fortørnelse vendte han sig om imod ham og udbrød:

„Jeg veed ikke, om det er Væver Hansens Hensigt at fortrænge mig her fra Stuen. Jeg vil i saa Fald sige Dem, at det ikke skal lykkes Dem . . . og at jeg ikke paa nogen Maade vil finde mig i Deres Forstyrrelser.“